

Marcel van Driel

Superhelden.nl 3

UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

Voor mijn trouwe lezers

www.superhelden.nl

www.defonteinkinderboeken.nl

Vijfde druk, 2017

© 2014 Marcel van Driel

Voor deze uitgave:

© 2014 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Thinkstock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image

Superhelden-logo: Villa Grafica

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3501 9 (e-book 978 90 261 3564 4)

NUR 283, 284

Superhelden.nl

Overall op de wereld spelen kinderen *Superhelden.nl*. Alleen de allerbeste spelers mogen door naar de geheime levels op het virtuele eiland Pala. Maar niemand weet dat het eiland echt bestaat. Niemand weet dat de allerbeste spelers worden ontvoerd en op Pala tegen hun wil worden opgeleid tot superspion.

Afgestudeerde spionnen heten Superhelden en worden op internationale missies gestuurd. Alleen de mysterieuze leider Mr. Oz weet wat het einddoel is.

Sinds haar vaders zelfmoord doet de dertienjarige Iris Goudhaan niets anders dan gamen. Zelfs 's nachts speelt ze door, al is het maar om de nachtmerries te vermijden. Haar favoriete game is *Superhelden.nl*, een online game waarvan haar broer Justin haar de link mailde. Wanneer zij het spel uitgespeeld heeft, worden Superhelden Alex en Fiber naar Nederland gestuurd om Iris te ontvoeren. Maar zelfs zij weten niet wat Mr. Oz met Iris van plan is.

Wanneer Iris op Pala arriveert, komt ze erachter dat zij niet de eerste Goudhaan op het eiland is. Haar broer Justin is er ook opgeleid tot Superheld, maar wist op spectaculaire wijze te ontsnappen. Iris spoort hem op in Texas, maar Justin wei-

gert haar mee te nemen. Hij wil dat ze teruggaat naar Pala om te ontdekken wat de plannen van Mr. Oz zijn. Wel past hij de chip in haar nek aan, zodat hij contact met haar kan opnemen wanneer hij dat wil. En hij steelt een busje van Mr. Oz, met apparatuur aan boord waarmee hij een Amerikaanse satelliet hackt.

Op Pala gaat het steeds slechter met Iris. De nachtmerries worden erger en ze komt nauwelijks meer aan slapen toe. Dat komt ook omdat ze 's nachts door de gangen dwaalt in opdracht van Justin. Samen proberen ze uit te vinden wat de plannen van Mr. Oz zijn. Maar overdag gaan de trainingen gewoon door. De trainingen én de testen. Om een Superheld te worden moeten de kandidaten een definitieve test doen op Pala. Het lukt Iris en YunYun niet alleen om te slagen, maar met behulp van Justin – die met Iris praat via de chip in haar nek – vinden ze zelfs een geheime werkplaats op Pala. Daar werkt de dood gewaande Terry in het geheim aan mechanische monsters, Jabberwocky's genaamd. Waar Mr. Oz die voor gaat gebruiken, weet Iris niet.

Onderdeel van de test is een ondervraging, waarbij YunYun gemarteld wordt door een onbekende man met een zwaar Amerikaans accent. De geblinddoekte Iris heeft geen idee dat de ondervrager eigenlijk Alex is. Alex, op wie ze tegen haar zin steeds verliefder wordt.

Wanneer Fiber erachter komt dat Justin de persoon is die Iris helpt, geeft ze de locatie van zijn busje door aan de AFOSI, een militaire organisatie in Colorado die op terroristen jaagt. Justin en zijn handlanger Olina worden direct opgepakt. Iris heeft geen idee wat er met Justin gebeurd is, maar weet zonder zijn hulp te slagen voor de test. Helaas kost het bijna het leven van YunYun, die zwaargewond naar de ziekenboeg wordt gebracht.

Na de test krijgt Iris pillen die ervoor zorgen dat haar nachtmerries stoppen en gaat het normale leven weer verder. Yun-Yun wordt geleidelijk aan weer beter. Zij en Iris zijn nu afgestudeerde Superhelden en wachten op de instructies van Mr. Oz.

Toen

Sinds de dood van zijn vader zat Justin bijna alleen nog maar achter de computer. En als hij niet aan het programmeren was, dan had hij ruzie. Met zijn moeder, met Iris, met mevrouw Kroon die hem maar een nietsnut vond. Op zijn laatste rapport hadden zijn cijfers een duikvlucht vertoond.

Hij was maandenlang bezig geweest om de software aan te passen. Hij had de code gekocht op eBay (met een gekraakte creditcard) en diverse testen gedaan op zijn pc. De vraag was daarna niet óf hij een echte bank kon hacken, maar wat hij ging doen als hij eenmaal binnen was.

Heel veel geld overmaken naar een verborgen rekening? Dat was verleidelijk, maar was hij niet juist degene die altijd riep dat veel geld corrupt maakte? Naar een goed doel dan? Het Dierenbevrijdingsfront? Maar die waren zelfs hem te radicaal.

Eerst maar eens proberen om binnen te komen.

Dat kostte hem een dag.

De week daarna logde hij iedere dag in en volgde de transacties die de bank uitvoerde. Miljoenen euro's werden af- en bijgeschreven op honderdduizend rekeningnummers.

Hij wist niet wat hij moest doen. Iedere keer als hij een doel bedacht had, leek het alsof de geest van zijn vader achter hem kwam staan en zijn hoofd schudde. Het was zijn geld niet, hij had niet het recht om te bepalen hoe het gebruikt moest worden.

Justin pakte zijn muis en maakte aanstalten om de software te verwijderen. Hij aarzelde even. Maandenlang had hij hieraan gewerkt. Gooide hij het nu zomaar weg? Zette hij zijn plannen om de wereld te veranderen zomaar in de ijskast, alleen omdat zijn overleden vader het er niet mee eens was?

Plotseling ging er een rimpeling als een golf water over zijn scherm. Daarna werd het beeld overgenomen door een videobeeld van een webcam. In beeld verscheen een vlammend hoofd.

‘INDRUKWEKKEND, JONGEMAN.’

‘W-wie bent u?’ stamelde Justin.

‘ALS JE MET MR. OZ WILT PRATEN, ZUL JE JE WEBCAM AAN MOETEN ZETTEN, JUSTIN.’

Mr. Oz? Wat voor naam was dat? En hoe wist hij zijn naam?

Als in een trance zette hij de webcam aan die op zijn beeldscherm gemonteerd zat. Normaal gebruikte hij die alleen tijdens het gamen. Maar wie die vreemde persoon ook was aan de andere kant, hij had er kennelijk voor gezorgd dat Justins webcam in direct contact met hem kwam te staan.

Was zijn eigen computer gebackt? Wie kon dat?

‘DAT IS BETER. NU KAN MR. OZ JE TENMINSTE ZIEN. IK ZIE DAT JE DE WERELD WILT VERANDEREN, JUSTIN? MISSCHIEN KAN IK JE HELPEN.’

‘Veranderen kan iedereen,’ zei Justin. ‘Maar meestal blijkt het meer van hetzelfde.’

‘JE HEBT HELEMAAL GELIJK. ER IS EEN PARADIGMAVERSCHUIVING NODIG. NIEUW BLOED, EEN NIEUWE GENERATIE MET NIEUWE IDEALEN. MENSEN ZOALS JIJ, JUSTIN.’

‘Wat dan?’

‘IK WIL DAT JE EEN SPEL VOOR MIJ BOUWT. EEN ONLINE GAME OM KINDEREN ZOALS JIJ MEE TE TESTEN EN TE SELECTEREN. ZODAT WE ZE OP KUNNEN LEIDEN, ZODAT WE EEN LEGER KUNNEN VORMEN OM DE CORRUPATIE MEE TE BESTRIJDEN. EEN LEGER VAN KINDEREN MET BETERE IDEEËN OVER DE WERELD DAN VOLWASSENEN. EEN WERELD WAAR GELIJKHEID OOK ECHT GELIJKHEID BETEKENT. EEN WERELD WAAR GEEN ARMOEDE EN RIJKDOM IS, MAAR GELIJKE VERDELING VAN MIDDELEN. EEN WERELD WAAR KINDEREN KUNNEN OPGROEIEN ZONDER DE DREIGING VAN OORLOG EN HONGER. LIJKT JE DAT WAT, JUSTIN?’

Hoe kun je nee zeggen tegen een wereld zonder oorlog of honger, vroeg Justin zich af. Was dat niet wat hij altijd had gewild? Zou het mogelijk zijn?

‘Maar waarom kinderen?’ vroeg hij aarzelend. ‘Wat maakt ons –’ Hij kon zijn vraag niet afmaken.

‘ER ZIJN WOLVEN EN ER ZIJN SCHAPEN, JUSTIN, EN IEDERE SAMENLEVING VAN SCHAPEN MOET OP EEN ZEKER MOMENT EEN REGERING VAN WOLVEN CREËREN.’

‘Alle mensen zijn gelijk,’ antwoordde Justin. ‘Dat is juist de reden dat we een probleem hebben.’

‘DAT IS WAAR. MAAR MENSEN HEBBEN OOK LEIDING NODIG, ANDERS DWALEN DE SCHAPEN AF VAN DE KUDDE.’ De man die zich Mr. Oz noemde, zweek een tel voordat hij verderging. ‘WIL JE EEN WOLF ZIJN, JUSTIN, OF EEN SCHAAP?’

Justin moest denken aan iets wat zijn vader ooit vertelde, over dat volledige vrijheid niet bestond, omdat mensen die vrijheid niet aankunnen.

‘Een wolf.’

‘WIL JE MIJ HELPEN OP MIJN QUEESTE?’

‘Ik geloof het wel,’ zei hij.

‘ER BESTAAT EEN EERDERE VERSIE VAN HET SPEL, EENTJE WAAR MR. OZ NIET ERG TEVREDEN OVER IS. MR. OZ WIL DAT JE NAAR ZIJN EILAND KOMT OM EEN NIEUWE GAME TE MAKEN. BEN JE IN STAAT OM TE REIZEN?’

Justin knikte. Hij dacht aan het geld op de bank waar hij bij kon. ‘Yes, sir.’

‘GOED. EN, JUSTIN?’

‘Yes, sir?’

‘VERTEL JE FAMILIE NIET WAAR JE ECHT NAARTOE GAAT. VERZIN MAAR IETS.’

‘Yes, sir.’

‘JE FAMILIE KOMT OVER 86 SECONDEN THUIS. MR. OZ MAILT JE DE DETAILS. ZIE IK JE OP PALA, SUPERHELD?’

‘Yes, sir.’ Hij had geen idee wat of waar Pala was, maar het klonk als dé perfecte plek. Een game maken én de wereld redden. Zo uitzichtloos als zijn leven had geleken sinds de dood van zijn vader, zo veelbelovend leek de toekomst nu. Een toekomst om naar uit te kijken.

Het videobeeld verdween en zijn eigen scherm kwam weer tevoorschijn. In plaats van de software te verwijderen, klikte hij het icoontje van Call of Duty aan. Achter hem werd de deur van zijn slaapkamer geopend.

‘Hoe was het op school?’ zei hij.

‘Zit je nou weer te gamen?’ vroeg zijn zus.

Justin verwaardigde zich niet om haar antwoord te geven. In plaats daarvan zei hij: ‘Vergeet je nou weer te kloppen, Iris? Fij hebt toch een fotografisch geheugen? Hoe moeilijk is het dan om dat te onthouden?’

‘Ik ben het niet vergeten, ik luister gewoon niet naar je. Het is niet alsof je hier met een meisje ligt te foezelen, jij zit alleen maar achter de computer stomme spelletjes te doen.’

Hij negeerde zijn zus. Laat haar maar kletsen. Over een paar dagen was hij hier weg, op weg naar Pala.

Schriever Air Force Base

Justin had het gevoel dat hij opgesloten zat in een reusachtige broodtrommel. De muren van de verhoorkamer bestonden uit kunststof panelen die net als de vloer en het plafond spierwit waren geschilderd. Boven zijn hoofd hingen led-lampen die de ruimte egaal verlichtten. Er was geen spoor van een schaduw te bekennen.

De enige schaduw was hijzelf. Shade, zo noemden ze hem op Pala. Beelden van zijn cel op het vervloekte eiland verschenen voor zijn geestesoog. Net als hier stonden er daar slechts een tafel en twee stoelen, maar de verhoorkamer was wel vele malen groter dan de cel waar Mr. Oz hem in opgesloten had.

De houten tafel waarachter de militair hem had neergezet, was lichtblauw en zat verankerd aan de grond. Het was de enige kleur in de kamer. Misschien om de gevangenen kalm te houden? Justin wist uit ervaring dat je agressief werd van eenzame opsluiting.

Hij vermoedde dat het net zo moeilijk zou zijn om te ontsnappen uit deze kamer als het was om van het eiland te komen.

In gedachten was hij bij zijn zus, die zich nog steeds op Pala bevond. Was ze geslaagd voor de test? Had YunYun de aanval van de mechanische dinosaurus overleefd? Hoe ver was Mr. Oz met zijn plannen?

Recht voor hem bevond zich een eenrichtingsspiegel. Omdat de kamer alleen aan zijn kant verlicht was, kon Justin slechts zijn spiegelbeeld zien. Aan de andere kant van de ruit stonden zijn ondervragers. Hij wist dat zij wél door de ruit heen konden kijken en zagen daardoor hetzelfde als hij: een vermoeide jongeman met lang, vet haar en een ringbaardje dat al weken niet bijgewerkt was. De vraag was: wat dachten ze dat hij wás? Een student die een uit de hand gelopen grap uitvoerde? Een terrorist? Een dief?

Het voelde alsof hij in een Amerikaanse politieserie terecht was gekomen. Alleen zat hij niet in een of ander shabby politiebureau, maar in een cel op Schriever Air Force Base, een militaire luchthaven in Colorado. De thuisbasis van de Air Force Space Command, het controlecentrum voor meer dan 170 communicatie- en spionagesatellieten. Hij zat hier, omdat hij een satelliet uit de laatste categorie gehackt had, zodat hij contact kon leggen met Iris. Iemand had hem en Olina verraden. Dat moest Fiber wel zijn geweest, hoe had de AFOSI hem anders kunnen vinden?

Het enige wat hij had willen doen, was Iris redden uit de klauwen van Mr. Oz.

Nee, corrigeerde hij zichzelf. Hij was hier omdat hij de wereld had willen veranderen. Omdat hij zich had laten overhalen dingen te doen die niet door de beugel konden. Het was zijn eigen schuld dat hij hier vastzat. Hij had dingen gedaan die hij van een ander niet zou accepteren.

De man en de vrouw kwamen om de beurt binnen om hem te ondervragen. Terwijl de één bij hem was, observeerde de ander hem ongetwijfeld van achter het spiegelraam.

Misschien maakten ze aantekeningen.

De man was begin dertig, gokte hij, en behoorlijk agressief. Hij schreeuwde tegen Justin dat hij alles moest opbiechten, dat hij de gevangenis in ging, dat hij nu nog zijn hachje kon redden. Justin zweeg en staarde hem aan alsof het geen militair in een uniform was, maar een zesdeklasser met een grote

bek. Zijn zwijgen maakte de man alleen maar bozer, wat natuurlijk precies Justins bedoeling was. Na een tijdje vertrok de militair weer.

De vrouw was een ander verhaal. Ze was waarschijnlijk hoger in rang en ook iets ouder. Ze was veel rustiger, aardiger. Gevaarlijker, als een roofkat die je kopjes gaf, voordat ze toesloeg met haar klauwen.

Good cop, bad cop. Hij kende het uit de films die hij samen met zijn vader en Iris had verslonden. De aardige agent stelde je op je gemak, de boze probeerde je uit je tent te lokken. Zonder het te weten, verklapte je alles.

Maar hij niet.

De vrouw had zich voorgesteld als Isabela Orsini. Ze maakte onderdeel uit van de United States Air Force Office of Special Investigations, kortweg AFOSI. Het was een militaire organisatie die soms criminele zaken, maar meestal terroristische dreiging of spionage onderzocht. En het hacken van een satelliet viel in al deze categorieën.

Feitelijk was hij *fucked*, als hij haar moest geloven.

Dat was hij toch al. Vanaf het moment dat hij zich met Mr. Oz had ingelaten, was hij verdoemd geweest. De weg naar de hel is geplaveid met goede bedoelingen, had zijn vader hem ooit gezegd. Justin had niet willen luisteren, had het toen waarschijnlijk niet eens begrepen. Het doel heiligt de middelen, dát was zijn motto geweest. Mensen moesten stoppen met vlees eten, global warming tegengaan, geen proefdieren meer gebruiken. Hij had gelijk en de rest van de wereld moest zich maar aan zijn mening aanpassen.

Die arrogantie was hem duur komen te staan.

Isabela stelde hem vragen die hij stuk voor stuk weigerde te beantwoorden. Ze vroeg naar zijn naam, waar hij vandaan kwam. Justin moest denken aan de test op Pala, aan de onder-vraging.

Je voornaam mocht je vertellen, je achternaam, je leeftijd en je bloedgroep. Op Pala mocht je ook nog zeggen waar je woonde en wie je familie was, maar daar begon hij helemaal

niet aan. Het was niet de bedoeling dat ze wisten wie hij was, hij wilde alleen maar tijdrekken voor Olina. Hij bleef stommetje spelen. Na een tijdje was ze weer weggegaan.

Nu zat hij alleen aan de tafel in de kamer die leek op een broodtrommel en staaarde naar zichzelf in de spiegelruit, probeerde als Superman dwars door het glas te kijken.

Tevergeefs. Hij mocht zich een Superheld noemen, maar Clark Kent was hij niet.

Justin legde zijn handen op het tafelblad en bestudeerde zijn boeien. Hij had metaal verwacht, net als in de films, maar deze waren van plastic en hadden geen slot. Ze zagen eruit als verpakkingsmateriaal. De militair had Justins polsen bij elkaar geduwd, het plastic eromheen gedaan en de handboeien in één beweging strakgetrokken.

‘We noemen ze PlastiCuffs,’ had hij gezegd, ‘en we hebben speciale training gehad om te leren hoe we ze om moeten doen.’ Hij trok de draad strakker en Justin werd gedwongen zijn polsen nog dichter tegen elkaar aan te duwen. ‘Als we ze te hard aantrekken,’ vervolgde hij, ‘dan kunnen we je bloedsomloop afknippen en dat is natuurlijk niet de bedoeling. We mogen gevangenen geen pijn meer doen van onze president.’ Om zijn verhaal kracht bij te zetten, trok hij de banden extra aan.

Justin beet op zijn tanden om de pijn te verbijten. Hij gunde zijn bewaker de lol niet. Pas toen de militair de verhoorkamer weer verliet, durfde hij zich te ontspannen.

Gelukkig was hij voorbereid geweest. Op Pala hadden ze verschillende lessen gehad over boeien, knopen en touwen. Een van de dingen die Justin daar geleerd had, was om je spieren zo ver mogelijk op te blazen wanneer je werd vastgebonden. Daardoor won je een paar millimeter. Hij ontspande zich en voelde hoe er een minuscule ruimte ontstond tussen de banden en zijn huid. Ze striemden nog steeds, maar zijn bloedsomloop kwam tenminste niet in gevaar.

Hoe zou het met Iris zijn?

Justin schoof de stoel met zijn voet naar achteren en stond

op. Ogenschijnlijk op zijn gemak liep hij op de spiegelwand af. Hij drukte zijn neus tegen het glas en probeerde erdoorheen te kijken.

Als hij zijn ogen half dichtkneep, kon hij een kleine kamer ontwaren. De ruimte was leeg, op een karig versierde kerstboom na. Waar waren ze? Waren ze bij Olina? Hielden ze haar ook hier vast, of was ze naar een andere locatie gebracht?

Of was ze al ontsnapt?